

Posolstvo Svätého Otca Františka

na 60. svetový deň modlitieb za duchovné povolania

Povolanie: milosť a poslanie

Drahí bratia a sestry, drahí mladí ľudia!

Už po šesťdesiaty raz slávime Svetový deň modlitieb za duchovné povolania, ktorý vyhlásil svätý Pavol VI. v roku 1964 počas Druhého vatikánskeho koncilu. Cieľom tejto prozreteľnej iniciatívy je pomôcť členom Božieho ľudu, aby ako osoby i ako spoločenstvo odpovedali na povolanie a poslanie, ktoré Pán zveruje každému z nich v dnešnom svete, s jeho zraneniami i nádejami, jeho výzvami aj úspechmi.

Tento rok vám navrhujem zamýšľať sa a modliť inšpirujúc sa témou „Povolanie: milosť a poslanie“. Je to vzácna príležitosť nato, aby sme s úžasom znovu objavili, že Pánovo povolanie je milosť, bezplatný dar, no zároveň záväzok ísť, vychádzať von a prinášať evanjelium. Sme povolaní k viere, ktorá je svedectvom a ktorá prostredníctvom sviatostí a cirkevného spoločenstva pevne spája život milosti s apoštolátom vo svete. Kresťan, podnecovaný Duchom Svätým, sa necháva osloviť existenciálnymi perifériami a je citlivý na ľudské drámy, pričom má vždy na pamäti, že misia je Božím dielom a neuskutočňuje sa osamote, ale v cirkevnom spoločenstve, spolu s bratmi a sestrami, vedenými pastiermi. Pretože navždy bolo a bude Božím snom to, aby sme s ním žili v spoločenstve lásky.

Vyvolení ešte pred stvorením sveta

Apoštol Pavol pred nami otvára úžasný horizont: v Kristovi si nás Boh Otec „*ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske; on nás podľa dobrotivého rozhodnutia svojej vôle predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho adoptovanými synmi*“ (Ef 1, 4 – 5). To sú slová, ktoré nám umožňujú vidieť život v jeho plnom význame: Boh nás „počal“ na

svoj obraz a podobu a chce, aby sme boli jeho deťmi. Boli sme stvorení Láskou, z lásky a s láskou a boli sme stvorení, aby sme milovali.

V priebehu nášho života nás toto povolanie, zapísané v každom vlákne našej bytosti a nesúce tajomstvo šťastia, pôsobením Ducha Svätého oslovuje stále novým spôsobom, osvecuje náš rozum, dodáva energiu našej vôli, naplňa nás úžasom a rozpaľuje naše srdce. Niekedy nás dokonca nečakane prekvapí. Tak to bolo aj u mňa, keď som 21. septembra 1953 cestou na každoročnú študentskú slávnosť pocítil nutkanie vstúpiť do kostola a ísť na spoveď. Ten deň zmenil môj život a zanechal v ňom stopu, ktorá trvá dodnes. Božie volanie k sebadarovaniu si však razí cestu postupne, prostredníctvom rôznych situácií: v kontakte s chudobou, vo chvíli modlitby, vďaka jasnému svedectvu evanjelia, čítaniu otvárajúcemu našu myseľ, keď počúvame Božie slovo a vnímame ako sa obracia na nás; v rade brata alebo sestry, ktorí nás sprevádzajú, v čase choroby alebo smútku... Fantázia Boha, ktorý nás volá, je nekonečná.

A jeho iniciatíva a bezplatný dar čakajú na našu odpoveď. Povolanie je „prelínaním Božej voľby a ľudskej slobody“,¹ je dynamickým a podnetným vzťahom, ktorého partnermi sú Boh a ľudské srdce. Tak je dar povolania akoby božským semenom, ktoré kľíči v pôde nášho života, otvára nás Bohu a otvára nás druhým, aby sme sa s nimi podelili o nájdený poklad. To je základná štruktúra toho, čo chápeme pod pojmom povolanie: Boh nás volá tým, že nás miluje, a my mu z vďačnosti odpovedáme láskou. Spoznávame, že sme milovaní synovia a dcéry toho istého Otca a navzájom sme si bratmi a sestrami. Svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša, keď konečne jasne „uvidela“ túto skutočnosť, zvolala: „Konečne som našla svoje povolanie! Mojm povoláním je láska! Áno, našla som svoje miesto v Cirkvi [...]. V srdci Cirkvi, mojej Matky, budem láskou.“²

¹ *Záverečný dokument z 15. Riadneho plenárneho zasadania Synody biskupov (2018), Mladí, viera a rozlišovanie povolania*, 78.

² *Manuskript B* napísaný počas posledných duchovných cvičení (september 1896): *Opere complete*, Rím 1997, 223.

„Ja som misia na tejto zemi”

Ako sme už povedali, Božie povolanie zahŕňa aj poslanie. Neexistuje povolanie bez poslania. A niet šťastia a plnej sebarealizácie bez toho, aby sme druhým neponúkli nový život, ktorý sme našli. Božie volanie k láske je skúsenosťou, ktorú nemožno umlčať. „Beda mi, keby som evanjelium nehlásal!” zvolal svätý Pavol (1 Kor 9, 16). A prvý Jánov list sa začína takto: „To, čo sme počuli, videli, na čo sme hľadeli a čoho sme sa dotýkali – teda Slovo, ktoré sa stalo telom – zvestujeme aj vám, aby naša radosť bola úplná“ (porov. 1, 1 – 4).

Pred piatimi rokmi som v apoštolskej exhortácii *Gaudete et exsultate* takto oslovil každého pokrsteného a pokrstenú: „Aj ty potrebuješ pochopiť celok tvojho života ako poslanie“ (23). Áno, pretože každý z nás, nikoho nevynímajúc, môže povedať: „Ja som misia na tejto zemi, a preto som na tomto svete“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 273).

Spoločným poslaním nás všetkých kresťanov je: v každej situácii svedčiť radostne, postojmi a slovami o tom, čo prežívame, keď sme s Ježišom a v jeho spoločenstve, ktorým je Cirkev. A to sa premieta do skutkov materiálneho a duchovného milosrdenstva, do prívetivého a mierneho životného štýlu, schopného blízkosti, súcitu a nehy, proti prúdu kultúry vyradovania a ľahostajnosti. Byť bližným ako milosrdný Samaritán (porov. *Lk* 10, 25 – 37) nám umožňuje pochopiť „jadro“ kresťanského povolania: napodobňovať Ježiša Krista, ktorý prišiel slúžiť, a nie nechať sa obsluhovať (porov. *Mk* 10, 45).

Táto misijná činnosť nevyplýva len z našich schopností, úmyslov alebo plánov ani z našej vôle, dokonca ani z nášho úsilia praktizovať čnosti, ale z hlbokej skúsenosti s Ježišom. Len vtedy sa môžeme stať svedkami Niekeho, Života, a to z nás robí „apoštolov“. Vtedy spoznáваме, že sme akoby „poznačení na túto misiu osvetľovania, žehnaní, oživovania, pozdvihovania, uzdravovania a oslobodzovania“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 273).

Evanjeliovým obrazom tejto skúsenosti sú dvaja učeníci z Emauz. Po stretnutí so zmŕtvychvstalým Ježišom sa navzájom zverujú: „*Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?*“ (Lk 24, 32). Na nich môžeme vidieť, čo znamená mať „horiace srdce a kráčajúce nohy“. To je to, v čo dúfam aj ja v súvislosti s budúcimi Svetovými dňami mládeže v Lisabone, na ktoré sa teším a ktorých motto znie: „*Mária vstala a ponáhľala sa*“ (porov. Lk 1, 39). Kiežby sa každý z nás cítil povolaný vstať a náhlivo ísť, s horiacim srdcom!

Spoločne povolani: zvolani

Evanjelista Marek rozpráva o chvíli, keď Ježiš povolal k sebe dvanásť učeníkov, každého po mene. Ustanovil ich, aby zostali s ním a poslal ich kázať, uzdravovať choroby a vyháňať zlých duchov (porov. Mk 3, 13 – 15). Pán takto položil základy svojho nového spoločenstva. Dvanásť boli ľudia z rôznych sociálnych vrstiev a rozličných povolaní, pričom nepatrili k najvýznamnejším sociálnym skupinám. Evanjeliá nám potom hovoria o ďalších povolaniach, napríklad o povolani sedemdesiatich dvoch učeníkov, ktorých Ježiš posielal po dvoch (porov. Lk 10, 1).

Cirkev je po grécky *Ekklesia*, teda termín, ktorý znamená: *zhromaždenie povolaných ľudí, zvolaných*, aby vytvorili spoločenstvo misionárskych učeníkov Ježiša Krista, odhodlaných žiť jeho lásku medzi sebou (porov. Jn 13, 34; 15, 12) a šíriť ju medzi všetkými, aby prišlo Božie kráľovstvo.

V Cirkvi sme všetci služobníci a služobnice podľa rôznych povolaní, chariziem a služieb. Povolanie k sebadarovaniu v láske, spoločné pre všetkých, sa rozvíja a realizuje v živote kresťanských laikov a laičiek, ktorí sa usilujú utvárať rodinu ako malú domácu cirkev a obnovujú rôzne prostredia spoločnosti kvasom evanjelia; v svedectve zasvätených mužov a žien, ktorí sa celkom oddali Bohu pre svojich bratov a sestry ako proroctvo o Božom kráľovstve; vo vysvätených služobníkoch (diakonoch, presbyteroch, biskupoch), ktorí sú postavení do služby Božieho slova,

modlitby a spoločenstva svätého Božieho ľudu. Iba vo vzťahu so všetkými ostatnými sa každé špecifické povolanie v Cirkvi naplno ukazuje vo svojej pravde a bohatstve. V tomto zmysle je Cirkev symfóniou povolaní, pričom všetky povolania sú zjednotené a rozlíšené v harmónii a spoločne „vychádzajú“ do sveta, aby vyžarovali nový život Božieho kráľovstva.

Milosť a misia: dar a úloha

Drahí bratia a sestry, povolanie je dar a úloha, zdroj nového života a pravej radosti. Nech modlitby a animačné iniciatívy spojené s týmto dňom posilnia vnímavosť na povolania v našich rodinách, farských spoločenstvách a komunitách zasväteného života, združeníach a cirkevných hnutiach. Nech nás Duch vzkrieseného Pána vytrhne z apatie, dá nám sympatiu a empatiu, aby sme každý deň žili obnovení ako deti Boha Lásky (porov. *1 Jn 4, 16*) a boli aj my plodní v láske: schopní prinášať život všade, no najmä tam, kde je vylúčenie a vykorisťovanie, bieda a smrť. Aby sa priestory lásky³ rozširovali a aby Boh čoraz viac kraloval v tomto svete.

Nech nás na tejto ceste sprevádza modlitba, ktorú zložil svätý Pavol VI. na prvý Svetový deň povolaní 11. apríla 1964:

„Ježišu, božský Pastier duší, ktorý si povolal apoštolov, aby boli rybármi ľudí, pritiahni k sebe opäť horlivé a veľkodušné duše mladých ľudí, aby sa stali tvojimi nasledovníkmi a tvojimi služobníkmi; urob ich účastnými na tvojej túžbe po všeobecnom vykúpení [...] odhaľ im horizonty celého sveta [...] aby v odpovedi na tvoje volanie pokračovali tu na zemi v tvojom poslaní, budovali tvoje mystické telo, ktorým je Cirkev, a boli ‚soľou zeme‘, ‚svetlom sveta‘ (*Mt 5, 13*)“.

Nech vás sprevádza a ochraňuje Panna Mária. S mojím požehnaním.

Rím pri sv. Jánovi v Lateráne 30. apríla 2023, na Štvrtú veľkonočnú nedeľu.

³ „*Dilatentur spatia caritatis*“: Sv. Augutín, *Sermo 69: PL 5, 440.441*.